

Prológ

Hardin

L'adový chlad betónu pod nohami ani sneh poletujúci okolo som necítil. Cítil som len priepasť, ktorá mi zívala v hrudi. Bezmocne som kľačal na kolenách a sledoval, ako Zedovo auto s Tessou na sedadle spolujazdca odchádza z parkoviska.

Toto som teda nečakal – ani v najdivokejších snoch by som si nepomyslel, že niekedy pocítim takú bolesť. Žihadlo straty – tak to ktosi nazval. Nikdy som k dievčaťu neprechovával vrúcne city, nikdy som necítil potrebu s nejakou chodiť, považovať ju len za svoju a lipnúť na nej. Tento panický strach – totálnu a číru hrôzu, že ju stratím – som rozhodne nemal v pláne. Stávka mala prebehnúť hladko: vyspať sa s ňou, zhrabnúť prachy a naparovať sa pred Zedom. Bežná rutina. Lenže situácia sa vyvinula celkom inak. Namiesto toho sa to blond dievča v dlhých sukniach, posadnuté písaním dlhočizných zoznamov vecí, ktoré má urobiť, vkrádalo do môjho srdca, až kým som sa do nej pozvoľna nezamiloval tak veľmi, až to presahovalo moje chápanie. Ako veľmi ju ľúbim, to som si uvedomil, až keď som vracal do umývadla po tom, ako som svojim debilným priateľom ukázal dôkaz jej ukoristeného panenstva. Cítil som odpor k tomu, čo robím, každú sekundu... ale nezastavil som sa.

Vyhral som stávku, ale prehral to jediné, čo ma kedy robilo šťastným. A spolu s tým som prišiel o každý gram dobra, ktorý mi vo mne samom ukázala. Stál som tam premočený od snehu

a chcelo sa mi viniť otca z toho, že na mňa preniesol svoju závislosť, mamu z toho, že s ním zostala pridlho a pomohla tak zo mňa stvoriť vyšinuté decko, a napokon viniť Tessu za to, že sa so mnou vôbec dala do reči. Dopekla, chcel som obviňovať všetkých.

Ale nemohol som. To *ja*. Ja som zničil Tessu a všetko, čo sme mali.

Urobím však čokoľvek, aby som svoje omyly odčinił.

Kam teraz šla? Nájdem ju ešte vôbec?

Prvá kapitola

Tessa

„Trvalo to vyše mesiaca,“ neveriaco som zo seba vyrazila po medzi vzlyky, keď Zed končil rozprávanie o tom, ako vlastne k stávke došlo. Začínalo mi byť zle od žalúdka. Zatvorila som oči, aby sa mi trochu uľavilo.

„Ja viem. Stále za nami chodil s výhovorkami, žiadal viac času a znižoval sumu, ktorú mal vyhrať. Bolo to vážne divné. Všetci sme si mysleli, že je posadnutý víťazstvom – akože nám chce niečo dokázať alebo čo – ale teraz tomu konečne rozumiem.“ Zed na chvíľu zmlkol a očami mi skenoval tvár. „Nehovoril o ničom inom. A potom, v ten deň, keď som ťa volal s nami do kina, strašne vyvádzel. Keď si už bola preč, totálne na mňa vyletel, vraj sa ti mám vyhýbať. Len som sa mu vysmial, myslel som, že je opitý.“

„Povedal ti... povedal ti, čo sa stalo pri rieke? A o tom... o tom ostatnom?“ Ani som nevládala dýchať, kým som vyslovovala tieto otázky. Lútosť v jeho očiach mi bola dostatočnou odpoveďou. „Bože môj,“ zakryla som si rukami tvár.

„Povedal nám všetko... a tým mám na mysli *všetko*...“ potichu vytisol Zed.

Neprehovorila som ani slovo, len som vypla mobil. Odkedy som odišla z baru, neprestával vibrovať. Hardin nemal nijaké právo volať mi.

„Kde máš nový internát?“ Pri Zedovej otázke som si uvedomila, že sme blízko univerzitného areálu.

„Nebývam na internáte. S Hardinom sme...“ nebola som schopná ani dohovoriť. „Presvedčil ma, aby som sa k nemu nasťahovala, akurát pred týždňom.“

„To vážne?“ vyletelo zo Zeda.

„Vážne... On je neskutočne... skrátka...“ jachtala som, márne hľadajúc slová na vyjadrenie Hardinovej krutosti.

„Nečakal som, že to zájde tak ďaleko. Myslel som, že keď už sme videli ten... vieš, dôkaz... znovu to bude starý Hardin, každý večer iná baba. Ale potom sa vyparil. Takmer sa medzi nami neukázal, okrem tej noci, keď prišiel do dokov a chcel mňa a Jacea prehovoriť, aby sme ti nič nepovedali. Núkal Jaceovi slušné peniaze, ak bude držať jazyk za zubami.“

„Peniaze?“ zopakovala som. Hardin už nemohol klesnúť hlbšie. S každým nechutným odhalením sa priestor v Zedovom aute okolo mňa scvrkával.

„Hej. Jace to, samozrejme, odbil smiechom a povedal mu, že ti nič nepovie.“

„A ty nie?“ zaujímala som sa. Pred očami sa mi vynorili Hardinove rozbité hánky a Zedova tvár.

„Nie tak celkom... Povedal som mu, že ak ti to sám čoskoro nepovie, urobím to ja. To sa mu zjavne nepáčilo,“ povedal Zed a rukou urobil gesto k svojej tvári. „Ak ti to pomôže cítiť sa lepšie, fakt si myslím, že mu na tebe záleží.“

„Nezáleží. A ak áno, je to jedno,“ rezignovane som si oprela hlavu o okno.

Hardinovi priatelia boli informovaní o každom bozku a dotyku, mali naservírovanú každú našu chvíľu. Moje najintímnejšie chvíle. Moje jediné intímne chvíle vôbec neboli len moje.

„Nevrátíme sa do môjho bytu? Neber to ako nátlak, ani sa nechcem vtierať. Mám skrátka gauč, na ktorom môžeš spať, kým si... nedáš veci do poriadku,“ ponúkol mi Zed.

„Nie. Nie, ďakujem ti. Ale môžem si požičať tvoj telefón? Musím zavolať Landonovi.“

Zed kývol hlavou k telefónu v držiaku a mne na kratučký okamih preblesklo myšliou, aké by to bolo bývalo, keby som sa na

Zeda vtedy po vatre nebola vykašľala kvôli Hardinovi. Nebola by som sa dopustila všetkých týchto omylov.

Landon zdvihol na druhé zvonenie a presne ako som čakala, hneď ma pozval k sebe. Jasné, že som mu nepovedala, čo sa stalo. Landon mal skrátka milú povahu. Povedala som Zedovi jeho adresu. Väčšinu jazdy cez mesto Zed mlčal.

„Nedaruje mi, že som ťa odviezol niekam inam, a nie k nemu,“ prehovoril napokon.

„Aj by som sa ti ospravedlnila... ale vy ste si, chlapci, sami na vine,“ uvoľnila som priechod svojej úprimnosti. I keď práve Zeda mi bolo trochu ľúto, pretože som verila, že mal lepšie úmysly než Hardin. Moje rany však boli príliš čerstvé, aby som nad tým teraz čo i len premýšľala.

„Ja viem.“

„Ak by si čokoľvek potrebovala, brnkni mi,“ ponúkol sa znovu. Prikývla som a vystúpila z auta.

Na studenom vzduchu sa môj dych menil na teplé obláčiky pary. Ja som však chlad necítila. Necítila som nič.

Landon bol môj jediný priateľ, ale býval v dome Hardinovho otca. Nemohla som si nevšimnúť túto iróniu.

„Dnes to vonku riadne sype,“ Landon ma náhlivo ťahal dnu a žartovne ma pritom karhal: „Kde máš kabát?“ Keď ma však zbadal vo svetle, o krok ustúpil. „Čo sa stalo? Čo ti spravil?“

Pohľadom som prebehla miestnosť v nádeji, že Ken a Karen nie sú dolu. „Je to tak vidieť?“ Utrela som si slzy.

Landon si ma privinul. Znovu som si osušila oči. Na vzlykanie mi už neostala sila, fyzická ani emocionálna. Na toto už plač nestačil.

Podal mi pohár vody so slovami: „Choď hore do svojej izby.“

Vytlačila som zo seba úsmev, ale keď som vyšla hore schodmi, nejaký zvrátený inštinkt ma viedol rovno k Hardinovým dverám. Keď som si to uvedomila, bolesť, ktorá nemala ďaleko od toho, aby znovu prepukla, vo mne zavírala ešte mocnejšie. Radšej som sa rýchlo zvrtila a pobrala sa cez chodbu k svojej izbe. Ako som otvárala dvere, rozblčali sa vo mne spomienky na noc, keď som utekala

po chodbe za Hardinom kričiacim zo spánku. Teraz som v rozpakoch sedela na posteli v „mojej izbe“ a premýšľala, čo ďalej.

O pár minút sa zjavil Landon a sadol si vedľa mňa. Posadil sa dosť blízko, aby prejavil starosť, a zároveň dosť ďaleko, aby medzi nami zachoval zdvorilú vzdialenosť, ako už bolo jeho zvykom.

„Chceš o tom hovoriť?“ spýtal sa vládne.

Prikývla som. Opakovať celú ságu odznova síce bolelo viac, než sa o nej vôbec dozvedieť, keď som sa však vyrozprávala Landonovi, malo to na mňa takmer oslobodzujúci účinok, a poznanie, že aspoň jedna osoba nevedela po celý čas o mojom ponížení, mi bolo útechou.

Landon ma po celý čas počúval nehybný ako skala, takže som vôbec nedokázala odhadnúť, čo mu beží hlavou. Chcela som vedieť, čo si po mojich slovách myslí o svojom nevlastnom bratovi. Čo si myslí o mne. Ale len čo som dohovorela, Landon vyskočil so zúrivosťou energiou.

„To nemôže byť pravda! Čo sa mu, dofrasa, porobilo! Už som si myslel, že sa z neho stáva takmer... slušný... a on urobí - *toto!* To nie je normálne! Nemôžem uveriť, že ti spravil niečo také, a práve tebe. Prečo chce zničiť to jediné, čo má?“

Landon sotva dohovorel, keď zrazu prudko mykol hlavou smerom k dverám.

A potom som to začula aj ja: kroky náhliace sa hore schodmi. Nie obyčajné kroky, ale horúčkovitý dupot ťažkých topánok na drevených schodoch.

„Je tu,“ zvolali sme obaja naraz. Zlomok sekundy som dokonca zvažovala, že sa skryjem v šatníku.

Landon na mňa uprel výraz veľmi vážneho dospelého. „Chceš sa s ním stretnúť?“

Zúfalo som zavrtela hlavou. Práve keď Landon vykročil k dverám, aby ich zavrel, vrezal sa do mňa Hardinov hlas.

„Tessa!“

Landon mal ruku takmer na kľučke, keď dnu vrazil Hardin, preletel popri Landonovi a zastal uprostred izby. Vstala som. Landon, nezvyknutý na takéto situácie, tam len ohromene stál.

„Tessa, vďaka bohu. Vďaka bohu, tu si,“ vydýchol si Hardin a rukami si prešiel po vlasoch.

Pri pohľade naňho mi zovrelo hrud'. Odvrátila som sa a sústredene som zízala na stenu.

„Tessa, bejby. Musíš ma vypočuť. Prosím, len...“

Bez slova som k nemu vykročila. V očiach mu zasvietila nádej a vystrel ku mne ruky, ale keď som len pokračovala ďalej popri ňom, ešte som zahliadla, ako nádej v ňom vyhasína.

Dobre.

„Hovor so mnou,“ prosíkal.

Odmietavo som pokrútila hlavou a postavila som sa vedľa Landonu. „Nie – už nikdy viac s tebou neprehovorím!“ zvolala som.

Hardin pristúpil bližšie: „To nemyslíš vážne...“

„Nepribližuj sa ku mne!“ zajačala som, keď sa ma snažil chytiť za rameno.

Landon sa postavil medzi nás a položil nevlastnému bratovi ruku na plece.

„Hardin, choď už!“

Hardin zaťal zuby, pohľad horúčkovo prenášal zo mňa na Landonu a späť. „Dopekla, Landon, nepleť sa do toho.“

Ale Landon neustúpil. Bolo mi jasné, že Hardin zvažuje, čo spraviť: či stojí za to vraziť Landonovi hneď teraz a tu, pred mojimi očami.

Zrejme si to rozmyslel, pretože sa len zhlboka nadýchol.

„Prosím... nechaj nás na chvíľu,“ precedil pomedzi zuby, snažiac sa zachovať pokoj.

Landon pozrel na mňa. Môj pohľad ho prosil.

„Nechce s tebou hovoriť,“ obrátil sa Landon späť k Hardinovi.

„Doriti, nehovor mi, čo chce!“ zreval Hardin, päšť mu vyletela do steny a zanechala v sadrokartóne preliačinu.

Uskočila som a znovu som sa rozplakala. *Teraz nie, teraz nie*, úporne som sa snažila v duchu ovládnuť svoje emócie.

„Hardin, odíď,“ skríkol Landon práve vo chvíli, keď sa na prahu objavili Ken a Karen.

To nie! Nemala som sem chodiť.

„Čo sa tu, dočerta, deje?“ spýtal sa Ken.

Nik neprehovoril. Karen mi venovala súcitný pohľad a Ken zopakoval otázku.

Hardin zamračene zazeral na otca. „Chcem hovoriť s Tessou, ale Landon to nechce pochopiť!“

Ken sa otočil k Landonovi, potom ku mne. „Čo si urobil, Hardin?“

Tón jeho hlasu prechádzal zo znepokojeného do... *nahnevaneho*? Nedokázala som to presne určiť.

„Nič! Doriti!“ Hardin rozhodil rukami vo vzduchu.

„Všetko zbabral, to spravil, a Tessa teraz nemá kam ísť,“ osvetľoval im Landon situáciu.

Chcela som prehovoriť, akurát som netušila, čo povedať.

„Má kam ísť, môže ísť domov. Tam patrí... ku mne,“ hlesol Hardin.

„Hardin sa po celý čas s Tessou zahrával - nedá sa ani opísať, čo jej spravil!“ vyhŕklo z Landona. Karen zalapala po dychu a pristúpila ku mne.

Doslova som sa zmenšovala. Ešte nikdy som sa necítila taká obnažená a malá. Nechcela som, aby sa to Ken a Karen dozvedeli... ale možno na tom až tak nezáležalo, pretože po dnešnom večere ma už isto nebudú chcieť ani vidieť.

„Chceš s ním ísť?“ Kenova otázka prerušila moje zmenšovanie.

Pokorne som pokrútila hlavou.

„Ja bez teba neodídem,“ zahrmel Hardin a vykročil ku mne. Stiahla som plecيا.

„Asi by si mal odísť, Hardin,“ Kenove slová ma prekvapili.

„Prosím?“ Hardinovu tvár zastrela tmavá červeň, ktorá neznamenalala nič iné než *besnenie*. „Mal by si byť rád, že som vôbec prišiel do tvojho domu - a ty si dovoľíš vyhadzovať ma?“

„Veľmi ma teší, ako sa náš vzťah posunul, synak, ale dnes musíš odísť.“

Hardin znovu rozhodil rukami. „Tak to je vrchol. A kým je pre teba *ona*?“

Ken pozrel na mňa, potom späť na syna. „Nech už si jej vykonal hocičo, dúfam, že to stálo za stratu toho jediného dobrého, čo si mal,“ povedal Ken a sklonil hlavu.

Neviem, či to spôsobil šok z Kenových slov, alebo či jeho zúri-
vosť skrátka dosiahla vrchol a vyvalila sa z neho von, ale Hardin
stíchol, letmo na mňa pozrel a vypochoďoval z izby. Nik nepre-
hovoril, len sme načúvali jeho pevným krokom dolu schodmi.

Keď ticho, ktoré nastalo v dome, prešlo zatresnutie vchodo-
vých dverí, s plačom som sa obrátila ku Kenovi: „Veľmi ma to
mrzí. Pôjdem. Toto som naozaj nepredpokladala.“

„Nie, zostaneš tu tak dlho, ako budeš potrebovať. Si tu vždy ví-
taná,“ riekol Ken a spolu s Karen ma objali.

„Nechcela som, aby sa kvôli mne stalo medzi vami čosi takéto,“
povedala som, lebo ma gniavil strašný pocit z toho, ako Ken musel
vyhodiť vlastného syna.

Karen ma chytila za ruku a stisla mi ju. Ken na mňa uprel roz-
trpčený a vyčerpaný pohľad a povedal: „Tessa, mám Hardina
rád, ale obaja predsa vieme, že bez teba by sa medzi nami nemalo
čo stať.“